

Miloš Šuchma: Kulturní krajanské aktivity v Kanadě

V současné době kulturní krajanské aktivity v Kanadě jsou uskutečňovány díky mnoha dobrovolníkům v krajanských organizacích nebo i mimo ně jako je v případě českých divadel. Chtěli bychom seznámit s nejhlavnější činností.

České a slovenské sdružení v Kanadě

České a slovenské sdružení v Kanadě (ČSSK) je celokanadská organizace, která vznikla po Mnichovském diktátu v roce 1939 a měla během 2. světové války na 92 poboček. Nyní je poboček 9: ve Vancouveru, Britská Kolumbie, Calgary, Alberta, Edmontonu, Alberta, Winnipegu, Manitoba, Montrealu, Quebec, a 4 pobočky v Ontariu, v Ottawě, Torontě, Kitcheneru a Londonu. Činnost těchto poboček s Ústředím v Torontě je hlavně politická, kulturní a společenská. V kulturní oblasti je to pořádání kulturních akcí buď nezávisle, nebo v návaznosti na šňůru vystoupení českých nebo slovenských umělců, ať již žijících v Kanadě nebo hostujících. Některé pobočky mají činnost velmi bohatou, např. největší pobočka v Edmontonu pořádá nejen kulturní a společenské akce jako taneční zábavy nebo pikniky, ale také výlety, promítání filmů, má pěvecký sbor, knihovnu, taneční kurzy, letní tábory pro děti, hrání golfu a kuželek. Členem pobočka ve Winnipegu je Československá podpůrná jednota, která vlastní budovu, kde se konají kulturní a společenské akce od roku 1913, kdy byla postavena. ČSSK sponzoruje také vysílání televize Nová vize, která je nezávislá a její producentka a členka Výkonného výboru ČSSK Markéta Rešovská o její činnosti referuje níže, rovněž tak jako dr. Miloš Krajný, rovněž člen Výkonného výboru referuje o činnosti hudebních Nokturen.

Sokol

Kanadský Sokol má mnohaletou tradici, zejména sportovní, ale i organizováním nebo spoluorganizováním kulturních a společenských akcí. V současné době Sokol má jednoty v Torontě, Kitcheneru, Montrealu a Ottawě.

SVU

Československá společnost pro vědy a umění jak z názvu vyplývá organizovala přednášky, výstavy a kulturní podniky. V současné době existuje pobočka v Edmontonu.

Masarykův ústav Torontě

Masaryk Memorial Institute je kanadská charitativní organizace se sídlem v Torontě, největší metropoli Kanady. Slouží lidem českého a slovenského původu žijícím v Kanadě. Organizace byla založena v roce 1945, kdy zakladatelé zakoupili velký pozemek na okraji Toronta, kde je restaurace, byly vystavěny byty, součástí je bazén, je tam umístěn pomník oběhem komunismu a pořádá se tam řada krajanských akcí včetně v červnu Českého a slovenského dne. Účelem MMI je propagovat české a slovenské kulturní bohatství, udržovat český a slovenský jazyk v naší komunitě a podporovat

kulturní a obchodní spolupráci mezi Kanadou a Českou a Slovenskou Republikou. V neposlední řadě se snaží informovat kanadskou veřejnost o našich kulturních zvycích, dějinách a přínosu českých a slovenských usedlíků pro kanadskou společnost. MMI vydává od roku 1948 čtrnáctideník Nový domov, který informuje o krajanském životě, ale také o dění v rodných republikách. MMI organizuje také vyučování češtiny pro děti a pořádá pro ně letní tábory na pozemku. V Torontu dále vychází nezávislý čtrnáctideník Satellite. Další akce se pořádají v síni kostela sv. Václava, která je dostupná metrem a kde se také konají bohoslužby.

Markéta Rešovská: Televize Nová Vize v Ontariu

Je nejdéle trvající česká televize s největší šíří pokrytí mimo hranice České republiky. Vznikla v Torontě v roce 2003 z iniciativy Markéty Slepčikové, nyní Rešovské. Původně se televize jmenovala Záběr, později Nový Záběr, nyní Nová Vize. Televize existuje nepřetržitě 7 let, přináší každý týden premiérový půlhodinový pořad v sobotu v 10.00 ráno reprízový v úterý v 7.30 ráno, s výjimkou srpna, kdy jsou televizní prázdniny a TV vysílá reprízy. K dnešnímu dni odvysílala tedy Nova Vize již více než 350 programů. Vysílá na programu 4, OMNI 1, který má pokrytí po celém jižním Ontariu a na jiných kanálech jinde v Ontariu. Předpokládaný počet diváků je asi 25 tisíc, protože lze zahrnout i Slováky (slovenská půlhodina následuje hned po české). V letech 2006- 2008 vysílala Nová Vize také v Montrealu.

Obsahem vysílání jsou informace o aktivitách české komunity v Ontariu a i v jiných provinciích, především Quebecu a Britské Columbií. Zabývá se i aktivitami českých zastupitelských úřadů v Kanadě, hlavně aktivitami generálního konzulátu v Torontu. Monitoruje návštěvy českých politiků v Kanadě a kulturní výměny mezi oběma zeměmi. V letech 2005 - 2007 obsahovala Nová Vize také pravidelná zpravodajství z České republiky. Pravidelně se objevují turistické informace o ČR a cestopisné reportáže. Nová Vize vyhledává úspěšné a talentované lidi českého původu žijící v Kanadě a vysílá portréty o jejich životě. Buduje archiv historie z výpovědí exulantů z let 1948 a 1968. Sleduje podnikatelskou sféru Čechů v Kanadě a přináší nejnovější informace ze světa obchodu a vědy. Tvoří most mezi Kanadou a Českou republikou. V první řadě ale udržuje český jazyk a vliv české kultury v Kanadě. Od roku 2009 jsou všechny programy s anglickými titulky, což velmi rozšířilo diváckou základnu, programy teď mohou sledovat i ti, kdo nerozumí česky.

Televize je financována především českými podnikateli žijícími v Kanadě formou reklam nebo sponzoringu. Nejdůležitějšími sponzory byli nebo jsou Akuna, Kroupa Group of Companies, Creative Post, Transcom Transport a mnoho dalších. Z českých firem Novou Vizi v době své existence sponzorovaly Czech Airlines, dnes Nová Vize úspěšně spolupracuje s organizací Czech Tourism. Každoročně dostává Nová Vize také finanční dar od MZV ČR. Na financování se částečně podílejí také sami diváci prostřednictvím vyhlášené sbírky na podporu titulkování. Nová Vize plní v Ontariu nezaměnitelnou funkci v šíření češtiny a rozvoje české kultury. V rámci projektu kanadského multikulturalismu přináší jedinečný kulturní otisk do společenství dalších 120 národností žijících v Torontu. Společně s programovou stanicí OMNI, která projekt financovala,

vytvořila vloni Nová Vize 1. celovečerní dokument o emigraci z Československa do Kanady pro kanadskou televizní veřejnost. V současnosti připravuje Nová Vize svoji webovou stranu na adrese www.novavize.com, kde už brzy bude možno najít základní informace o televizi, archivy vysílaných programů, ukázky dalších projektů – dokumenty, cestopisy, portréty, obchodní infomercials apod., a také informace o sponzorech, inzerentech a spolupracujících firmách a institucích.

Miloš Krajný: Hudební Nokturna v Kanadě

Poslední sezóna Nokturen byla snad nejúspěšnější vůbec. Mezi vynikajícími koncerty Panochova kvarteta, Borise Krajného, Felixe Slováčka, Jiřího Grosmana a Drew Jurečky je nutno se zmínit o mladé pianistce Karolině Kubálkové, která ve svých 14 letech nadchla všechny posluchače. Společný koncert s Torontskou Filharmonií v listopadu, Dvořákova Stabat Mater, navštívilo asi 1000 posluchačů, kteří byli nadšeni Dvořákovou hudbou. Počet předplatitelů stoupá, letos to bylo 55 a většina koncertů byla navštívena kolem 120 posluchači. Desátý ročník Nokturen ve městě bude zahájen 12. září 2010 přednáškou s hudebními ukázkami. Profesor Iain Scott, známý muzikolog a operní odborník přednese na téma "Mozart v Praze"- ukázky z oper, které měly premiéru v Praze. Jeho poslední přednáška pro Nokturna před třemi léty byla zcela vyprodána. Dále tento rok vystoupí Kaprálovo kvarteto z Prahy, mezi známými kvartety Dvořáka a Smetany, prezentují také kanadskou premiéru kvarteta Jaroslavy Kaprálové. V dalších koncertech vystoupí první houslista Moravské Filharmonie Vít Mužík, klarinetista Peter Stoll a známé duo - Boris Krajný a Felix Slováček na saxofon. Za zmínku stojí společný koncert k výročí založení republiky 28. října s Torontskou Sinfonií, na kterém vystoupí violista Jan Řezníček a pianista Jan Spáčil. Tento koncert se uskuteční na Torontské Univerzitě. Bude to důstojná oslava výročí naší republiky. Všichni krajané i jejich přátelé jsou zváni. Věříme, že po prvním desetiletí, mají Nokturna své místo v české komunitě v Torontu a že budou úspěšně pokračovat.

Pavel Král: Nové divadlo v Torontu

Krajanské divadlo v Torontu má dlouhou historii. První představení se konalo někdy v roce 1933, pravděpodobně v polské kulturní síni v Bathurst a Queen St. Hrál se občas a většinou hry ala V myslivně fořta Pekárka, Sojčí pero, Hrob lásky apod. Po komunistickém puči v roce 1948 divadelní život více ožil a i repertoár se změnil. Hrál se Maryša, Princezna Pampeliška, R.U.R., Naši Furianti a mnohé jiné. V tomto období (přibližně 1951 -1966) se většina herců rekrutovala z nove vlny. Milan Crhák a Josef Čermák, kteří v té době již hráli, jsou věrni divadlu dodnes. Dokonce oba účinkovali v poslední inscenaci Nového divadla "Ostre sledované vlaky" 31. října 2008. Tolik nejstarší dějiny českého divadla v Torontu.

V roce 1969 přišla další mohutná vlna emigrantů, mezi jinými i mladíček Adolf Toman, vystudovaný režisér, který na jedné sešlosti vystoupil a oznámil, že zakládá české divadlo a začíná zkoušet Jiráskovu Lucernu. A tak vzniklo Nové divadlo, které v roce 2010 slaví

svou 40. sezónu. Zakládajícími členy kromě Adolfa Tomana jsou Ferda Čulík, Irma Čulíková, Milan Crhák, Josef Čermák, Zdena Salivarová-Škvorecká, Hugo Hošek, Joza Lighda, Jindra Polívková, Zlata Novotná a Jan Novotný. Začátky byly skrovné, na představení chodilo málo lidí, ale přesto divadlo žilo dál. To, že si malovali kulisy, vyráběli rekvizity a prodávali lístky, bylo samozřejmé, ostatně to obrozenecké nadšení nám vydrželo dodnes.

První zásadní obrát k lepšímu nastal v roce 1975. Jiří Voskovec si přijel zahrát hlavní roli v Daňkově hře "40 zlosynů a jedno nevinátko". Poprvé bylo divadlo úplně vyprodané. Druhý úspěch divadlo zaznamenalo s hrou "Bůh do domu", kterou napsal Josef Škvorecký přímo pro Nové Divadlo. A tím se protrhla návštěvnická smůla a divadlo dokonce zavedlo systém předplatného. Diváci nám věřili, že je neklameme a budeme hrát. A my hráli 3 až 4 hry za sezónu. Divadelní sezóna v Novém divadle začíná vždy na podzim a končí začátkem května dalšího roku.

Velký úspěch sklízely operety či zpěvohry Mamzelle Nitouche, Polská krev, Netopýr, Perly panny Serafinky, Kytice J. Suchého, Hledám děvče na boogie-woogie, Holka nebo kluk, Restituce vodníka Čochtana, Nebe na zemi, Pěst na oko, ale i hry Václava Havla, Pavla Landovského, Jiřího Hubače, Milana Kundery a ovšem česká klasika - Klicpera, Tyl, F.F. Šamberk, Karel a Josef Čapkové, Jaroslav Vrchlický nebo Ladislav Stroupežnický. V roce 1988 jsme uvedli ve světové premiéře v češtině Havlovo Pokoušení s původní scénickou hudbou, kterou nahráli Plastic People a do divadla dopravil Vráťa Brabenec.

Po tzv. sametové revoluci návštěvnost divadla spadla prudce dolů, ale hráli jsme dál. Nový obrát k lepšímu nastal, když jménem Nového divadla začal Pavel Král zvat k hostování známé herečky a herce z České republiky a Slovenska. Jako první přijeli Milan Lasica, Julius Satinsky a Marian Labuda s hrou Niekoľko je za dverami. V roce 1993 uvedlo Nové divadlo hru Podskalák, ve které hostoval Josef Zíma, v roce 1994 Vražda na faře se Stellou Zázvorkovou, v roce 1995 Ženitba s Josefem Postráneckým, v roce 1996 Opala je poklad s Janou Hlaváčovou, 1987 Záskok s Ladislavem Smoljakem, 1998 Divadelní komedie s Emilií Vašáryovou, 1999 Holka nebo kluk s Antonínem Procházkou, 2001 Zpívající Benátky s Viktorem Preissem, 2004 Švestka s Ladislavem Smoljakem, 2007 Smíšené pocity s Janou Hlaváčovou a Petrem Kostkou a v roce 2009 Lásky paní Katty s Jiřinou Bohdalovou. Všechny tyto hry nastudovalo Nové divadlo a hrálo společně s uvedenými herci a herečkami.

Kromě toho Nové divadlo zvalo i hosty s vlastním programem, kde zajišťovalo pouze produkci. Ze Slovenského Národního divadla to byli František Kovár, K. Magalová a M. Dočolomanský a z Čech opět Josef Postránecký, Jana Hlaváčová a Petr Kostka. Zde bych chtěl podotknout, že ředitelé a umělečtí šéfové, ať už z divadla Národního, Vinohradského, z Plzně nebo ze Slovenska nám vycházeli neobyčejně vstřícně a uvolňovali své členy k hostování. Jelikož jsme divadlo ochotnické, hrajeme a vykonáváme veškeré práce související s divadlem z ochoty a zdarma. Naši hosté hrají s námi zdarma též, pouze jim hradíme cestu a ubytování. To, že výše uvedená spolupráce a možnost být společně na jevišti s hereckými špičkami se projevilo na stále rostoucí úrovni našich inscenací. Je to takové naše dálkové studium DAMU. Nové Divadlo k dnešnímu dni

nastudovalo celkem 142 divadelních inscenací. Každé představení trvá v průměru dvě hodiny a je čtyřikrát reprízováno. Celkem jsme tedy odehráli 1104 hodin ve světle reflektorů. Každé nastudování vyžaduje cca 80 hodin zkoušek, tj. 142x80 tedy 11360 hodin, což je zhruba jeden a půl roku života stráveného touto bohubilou činností. Aby statistika byla úplná, je nutno připočítat večery poezie, televizní natáčení a vystupování u příležitosti čehokoliv. Snažíme se svou činností udržet český jazyk v Kanadě. Slavíme 41 let divadelní činnosti a máme na paměti, že divadlo dělají diváci. A ti nám celých těch 41 let zůstávají věrni. Bez diváckého zájmu divadlo končí a nepomohou žádné granty a subvence.

Josef Skála: Divadlo Za rohem ve Vancouveru

Začátky české divadelní skupiny ve Vancouveru, skoro dvoumilionové metropoli na pacifickém pobřeží a největším městě nejzápadnější kanadské provincie Britská Kolumbie, jsou nepřímě spojeny s dvěma známými jmény českých divadelníků. Otto Lowy a Jára Kohout se nacházeli na opačných pólech spektra divadelního umění. První z nich, nestor seriózní divadelní tvorby ve Vancouveru, ovlivnil vznik českého divadla zcela nevědomky. Otto Lowy odešel z Prahy do Anglie v roce 1938 a tím jako skoro jediný z rodiny přežil holocaust. Když po válce nenašel už v Praze nikoho z příbuzných, emigroval do Kanady a od padesátých let se ve Vancouveru, tehdy ještě skoro embryonálním městě oplývajícím pouze překrásnou přírodou, úspěšně věnoval profesionálnímu divadlu. Hrál, režisoval a učil. Později proslul svými pravidelnými pořady „Transcontinental“ na celoplošném kanadském rádiu CBC, které věnoval evropské a do značné míry i české hudbě.

Na jaře 1978 se do jeho kurzu jevištního herectví pro dospělé náhle zapsalo tolik Čechů, že mohl prakticky vyučovat v češtině. V jeho kurzu se tedy dotvářelo jakési fertilní podhoubí skupiny českých milovníků divadla, kteří už od roku 1976 začali sondovat možnost hrát ve Vancouveru české divadlo a kteří v červenci 1977 založili tzv. Český Divadelní klub. V další činnosti Klubu sehrál, rovněž zcela neúmyslně, podpůrnou roli legendární český bavič Jára Kohout, žijící od padesátých let v New Yorku. Ten se totiž zastavil ve Vancouveru koncem dubna 1977 cestou do Los Angeles a 30. dubna večer vystoupil ve Flamingo kabaretu s několika monology a písničkami. Jeho vystoupení narychlo zorganizovala Jarmila Smékalová, jeho hostitelka, která před emigrací pracovala v pražském Vinohradském divadle a která měla na starosti kulturní záležitosti vancouverské pobočky Českého a slovenského sdružení. V programu pomohla se zpěvem Jana Plattigová, na piáno hrál Ben Váně a poprvé na scéně stepoval asi desetiletý David Nykl. Ten pak ve vancouverském Divadle Za rohem vystoupil ještě několikrát, vystudoval herectví na univerzitě a od devadesátých let pracuje jako profesionál v Praze i ve Vancouveru.

Kabaretní večer byl překvapivě hojně navštíven a spokojený Jára Kohout nabídl, že by na podzim přijel zahrát do Vancouveru svou známou hudební komedii „Na tý louce zelený“, pokud by ovšem místní krajané inscenaci předem obsadili a nastudovali. Hrůza nadšenců z Divadelního klubu pod vedením Jarmily Smékalové a Libuše Netrvalové (před rokem

1948 elévky v Plzeňském divadle) se pustila do práce a 4. listopadu 1977 naplnilo asi 300 českých a slovenských krajanů vypůjčené divadlo Metro, aby nadšeně aplaudovalo nejen komediantství Járy Kohouta, ale hlavně svým krajanům, z jejichž úst se poprvé na západokanadském jevišti řinula jadrná čeština. Význam tohoto představení nespočíval v jeho poněkud pokulhávající (či spíše „poskakující“ - s přihlédnutím k hlavnímu představiteli) kvalitě, ale v prostém faktu, že čeští a slovenští exulanti, zavalení každodenní dřinou a starostmi o přežití v cizí zemi, v cizím jazyku a kultuře, mohli najednou strávit večer mezi svými, se svou mateřštinou, s důvěrně známým humorem a melodiemi.

Divácky úspěšná veselohra s hostujícím Járou Kohoutem ovšem neznamenal ještě skutečný začátek pravidelné a samostatné činnosti české divadelní skupiny. Taková možnost byla v roce 1978 naznačena uspořádáním dvou večerů poezie v mé režii, jednoho z nich ve společné produkci s vancouverskou pobočkou Českého a slovenského sdružení v Kanadě. Sdružení jako jediná kanadskou vládou uznávaná a aktivní politická organizace československých exulantů samozřejmě podporovalo vznik a práci krajanského divadla. V té době již několikaletá práce Nového Divadla v Torontě jednoznačně potvrzovala význam krajanského divadla v životě tamní početnější krajanské obce. Torontské divadlo ovšem navazovalo na desítky let sporadického krajanského divadla v jižním Ontariu, kde se Češi a Slováci ve větším počtu usazovali již od přelomu století.

V sedmdesátých a začátkem osmdesátých let podporovala kanadská federální vláda politiku tzv. kulturní mozaiky a tedy i multikulturní divadlo. Za vládní podpory se každoročně začal pořádat ve Vancouveru festival cizojazyčného divadla (tato finanční podpora a tím i festival zanedlouho ovšem zanikly). Čeští divadelní nadšenci se tedy v roce 1978 rozhodli využít této příležitosti (bezplatný pronájem divadla) a začali připravovat další inscenaci. Nikoho nepřekvapí, že rozhodnutí většiny padlo na Jiráskovu „Lucernu“, základ jídelničku každého českého ochotnického souboru. Po delším váhání jsem se rozhodl hru nastudovat, ovšem v poněkud netradičním pojetí. Ke klasicky nazkoušené lidové báčorce jsem připsal pár kratších proscéniových dialogů dvou moderně pojatých vodníků, které jsem odehrál se svým slovenským přítelem a absolventem bratislavské divadelní fakulty Peterem Bugárem (který v divadle dodnes pracuje), ve kterých jsem ironizoval nejedlovsko-normalizační zneužívání klasiků. Využil jsem tak poprvé na divadelních prknech své nově nabyté svobody projevu. Část diváků to přijala s nadšením, část návštěvníků se proti politizaci klasické hry ohradila a od jedné rozhořčené milovnice Jiráska jsem za to posléze dokonce obdržel facku. Zmiňuji se o tom pouze proto, že ono bezprostřední gesto bylo předzvěstí pozdějších vlivů rozdílného politického přesvědčení na výběr repertoáru divadla. Představení Lucerny bylo nicméně úspěšné jak divácky, což umožnilo skupině ušetřit si z vybraného vstupného na další produkce, tak i umělecky. Soubor nabýval nezbytných jevištních zkušeností a úroveň pak rostla od představení k představení. Následovaly hry Voskovce a Wericha, Čapka, Kundery, Havla.

V roce 1980 se skupina pojmenovala Divadlo Za rohem a i právně formalizovala svou existenci. Práce Divadla Za rohem ve Vancouveru si rozhodně zaslouží pozornosti

českých divadelních kruhů. Čtyři desítky celovečerních divadelních inscenací, od středověké trhové hry, českých adaptací Goldoniho a Moliéra, od Jiráskova a Klicpěry, přes Čapky, V+W+J a Vlasty Buriana až k Havlovi, Kohoutovi, Klímovi, Ringo-Čechovi, Koenigsmarkovi, Votršnému, Procházkovi a Goldflamovi. Třicet dva let kontinuální činnosti je v naší uspěchané době dvouminutových hamburgerů, rychle se střídajících vlád a patnáctiminutového rozsahu pozornosti už úctyhodný věk! Celkem 126 představení, 38 divadelních inscenací, 10 večerů poezie a hudby, 3 autorské kabarety, 3 dětská představení, 3 hostující představení. A více než stodvacetkrát stála v zákulisí skupinka nadšenců a překonávala rozechvění a trému i když předtím věnovala měsíce svého tak vzácného volného času pečlivé přípravě. Podle archivu se více než sto osmdesát krajanů vystřídal v zákulisí divadla, které je jedno z nejdéle hrajících divadelních souborů ve Vancouveru, i když mluví na pobřeží Tichého oceánu jazykem dalekého středu Evropy.

Setkali jsme se poprvé před více než třiceti lety. Vy, diváci, a my, komedianti. Proč asi? Možná, že jsme tehdy měli všichni v sobě někde tam hluboko, pod skořápkou našeho uspěchaného života, starostí o přežití v nové kultuře a cizím jazyku a o budování nového života na opačné straně zeměkoule, velikou potřebu se někdy schovat před nemilosrdnou realitou do dobře známého tepla peřinky českého a slovenského jazyka, naší kultury, našeho genetického dědictví. A setkávali jsme se pravidelně více než třicet let. Navíc od roku 1990, kdy se otevřela železná opona, už důvodem k našim setkáním nemohl být pouze mateřský jazyk na jevišti, protože většina z vás i nás začala opět jezdit za kulturou a divadlem do staré vlasti. Inscenace, které pro vás nyní připravujeme se musí stát součástí celkové české a slovenské divadelní kultury a nabízet vám nejen divadlo odpovídající úrovně, ale i interpretace a koncepty, které divadelní kumšt domácí obohacují. Že se nám to zřejmě daří dosvědčuje nejen to, že jste nám zachovali svou přízeň, ale i velice pozitivní ohlasy na naši tvorbu od divadelních umělců a kritiků z Prahy (které můžete najít na našich stránkách www.divadlozarohem.ca).

Modlím se, aby čas strávený divadlem byl v nich všech navždy zakotven mezi těmi nejhezčími vzpomínkami. A aby pro podobné krásné zážitky mezi nás i nadále přicházeli noví a mladší nadšenci. Vždyť jenom to je zárukou, že někdo jiný bude psát povídky podobné tomuto za dalších třicet let. Pro nás, kteří se učili, a pro vás, kteří jste to trpělivě a vděčně s námi sdíleli. Přes třicet let bez grantů, podpor a sponzorů. Náš jediný rozpočet byla vždy pouze nezištná a obětavá práce členů divadla a vaše ochota si zakoupit vstupenku. Moc doufám, že nám zachováte přízeň i do budoucna - bez vás by divadlo nebylo. Věřte mi, vy stejně jako my, bychom přišli o strašně důležitý kus života.